

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **CONING s.r.o.**
se sídlem Víta Nejedlého 1161/1b, Slezské Předměstí, Hradec Králové
zastoupen JUDr. Ervínem Perthenem, MBA, advokátem
se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí č. p. 135/19
advokátem – společníkem advokátní kanceláře PPS advokáti s. r. o.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, spočívajícím ve výzvách žalobci podle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v platném znění, k odstranění reklamních zařízení na pozemcích parc. č. 1365/109, 1375/13, 1365/218, 1365/130 a 1365/126 v kat. území Pražské Předměstí, obec Hradec Králové,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný zaslal žalobci celkem pět výzev k odstranění reklamních zařízení ve vlastnictví žalobce (viz bod III. žaloby, první odstavec) umístěných na pozemcích v katastrálním území Pražské Předměstí, obec Hradec Králové, v nich konkrétně specifikovaných (dále také jen „Reklamní zařízení“). Žalobce tvrdí, že jsou tyto výzvy nezákonné a že je jimi krácen na svých právech. Dovodil, že jsou vůči němu nezákonným zásahem správního orgánu. Jako takové je proto napadl včas podanou správní žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce se žalobou domáhal soudní ochrany před nezákonnými zásahy podle § 82 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s“), které spočívaly v tom, že byl celkem pěti výzvami (dále také jen souhrnně „Výzvy“) vyzván k odstranění reklamních zařízení, jichž je vlastníkem. Konkrétně šlo o následující výzvy žalovaného:
 - Výzva žalovaného ze dne 17. 5. 2018, č. j. KUKHK-15601/DS/2018-2-Ma, aby žalobce jako vlastník nepovoleného reklamního zařízení umístěného na pozemku parc. č. 1375/13 v kat. území Pražské Předměstí, v obci Hradec Králové, a zároveň v ochranném pásmu silnice I/37 (odkazující se na přiloženou fotodokumentaci a mapu), toto odstranil ve lhůtě do pěti pracovních dnů po jejím doručení, jinak že bude reklamní zařízení zlikvidováno na náklady žalobce (dále také jen „Výzva č. 1“);
 - Výzva žalovaného ze dne 11. 5. 2018, č. j. KUKHK-15555/DS/2018-5-Ma, aby žalobce jako vlastník nepovoleného reklamního zařízení umístěného na pozemku parc. č. 1365/218 v kat. území Pražské Předměstí, v obci Hradec Králové, a zároveň v ochranném pásmu silnice I/37 (odkazující se na přiloženou fotodokumentaci a mapu), toto odstranil ve lhůtě do pěti pracovních dnů po jejím doručení, jinak že bude reklamní zařízení zlikvidováno na náklady žalobce (dále také jen „Výzva č. 2“);
 - Výzva žalovaného ze dne 7. 5. 2018, č. j. KUKHK-15187/DS/2018-3-Ma, aby žalobce jako vlastník nepovoleného reklamního zařízení umístěného na pozemku parc. č. 1365/109 v kat. území Pražské Předměstí, v obci Hradec Králové, a zároveň v ochranném pásmu silnice I/37 (odkazující se na přiloženou fotodokumentaci a mapu), toto odstranil ve lhůtě do pěti pracovních dnů po jejím doručení, jinak že bude reklamní zařízení zlikvidováno na náklady žalobce (dále také jen „Výzva č. 3“);
 - Výzva žalovaného ze dne 24. 4. 2018, č. j. KUKHK-14677/DS/2018-1-Ma, aby žalobce jako vlastník nepovoleného reklamního zařízení umístěného na pozemku parc. č. 1365/126 v kat. území Pražské Předměstí, v obci Hradec Králové, a zároveň v ochranném pásmu silnice I/37 (odkazující se na přiloženou fotodokumentaci a mapu), toto odstranil ve lhůtě do pěti pracovních dnů po jejím doručení, jinak že bude reklamní zařízení zlikvidováno na náklady žalobce (dále také jen „Výzva č. 4“);
 - Výzva žalovaného ze dne 23. 4. 2018, č. j. KUKHK-14415/DS/2018-1-Ma, aby žalobce jako vlastník nepovoleného reklamního zařízení umístěného na pozemku parc. č. 1365/130 v kat. území Pražské Předměstí, v obci Hradec Králové, a zároveň v ochranném pásmu silnice I/37 (odkazující se na přiloženou fotodokumentaci a mapu), toto odstranil ve lhůtě do pěti pracovních dnů po jejím doručení, jinak že bude reklamní zařízení zlikvidováno na náklady žalobce (dále také jen „Výzva č. 5“);

3. Žalobce namítal, že všechny tyto výzvy byly učiněny v rozporu se zákonem a že mu v jejich důsledku hrozí vážná újma. Odkazoval se přitom na právo vlastnit majetek dle článku 11 Listiny základních práv a svobod a právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost dle článku 26 Listiny. Zdůrazňoval, že nebude-li výzvy žalovaného respektovat, hrozí, že žalovaný přistoupí k zakrytí, odstranění a likvidaci reklamních zařízení a nákladních přívěsů, přičemž náklady těchto činností půjdou zcela na vrub žalobce. Tímto by bylo krom toho navíc zasaženo do jeho vlastnického práva k předmětným reklamním zařízením a k nákladním přívěsům. Žalobce by přišel rovněž o část svého reklamního prostoru, což by vedlo k omezení jeho podnikatelské činnosti a porušení smluv s inzerenty. Příмым důsledkem by pak byl výpadek příjmu z pronájmu předmětných reklamních zařízení. Zároveň je pravděpodobné, že inzerenti by ukončili smlouvy uzavřené s žalobcem a po žalobci by vymáhali náhradu škody. Tím by byla také poškozena dobrá pověst žalobce coby obchodního partnera v oblasti jeho podnikatelské činnosti.
4. Poté žalobce rozvedl jednotlivě předpoklady, při jejichž splnění by byly Výzvy k odstranění shora zmíněných Reklamních zařízení opodstatněné, nicméně v přezkoumávané věci se tak prý nestalo.
5. Výzvy žalovaného předně spočívaly v tvrzení, že Reklamní zařízení jsou umístěna v silničním ochranném pásmu v rozporu se zákonem, když žalobce nedisponuje potřebnými povoleními silničního správního úřadu dle § 31 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o pozemních komunikacích“), podle něhož *„zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podléhá povolení.“*
6. Žalobce namítá, že pozemky parc. č. 1375/13, parc. č. 1365/218, parc. č. 1365/109, parc. č. 1365/126 a parc. č. 1365/130, všechny v kat. území Pražské Předměstí, v obci Hradec Králové, nejsou v silničním ochranném pásmu, nejsou v něm proto ani předmětná Reklamní zařízení a k jejich umístění na uvedených pozemcích proto nebylo třeba ani povolení.
7. Žalobce poukazoval na § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, podle něhož: *„ochranné pásmo může být zřízeno s ohledem na stanovené podmínky pouze po jedné straně dálnice, silnice nebo místní komunikace I. a II. třídy“*. Podle žalobce nelze též dovozovat, že se silniční ochranné pásmo zřizuje automaticky, ze zákona. V této souvislosti odkazoval na § 30 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého *„silniční ochranné pásmo pro nově budovanou nebo rekonstruovanou dálnici, silnici a místní komunikaci I. nebo II. třídy vzniká na základě rozhodnutí o umístění stavby nebo společného povolení, kterým se stavba umísťuje a povoluje“*. Silniční ochranné pásmo tak podle žalobce nevzniká přímo ze zákona, když zákon nic takového nestanoví. Ze strany žalovaného přitom existence silničního ochranného pásma prokázána nebyla.
8. V územním plánu města Hradec Králové pro kat. území Pražské Předměstí, obec Hradec Králové, není v oblasti, kde se nachází Reklamní zařízení (tedy všechna Reklamní zařízení žalobce, k jejichž odstranění byl vyzván, včetně nákladních přívěsů, které však nejsou reklamním zařízením) silniční ochranné pásmo vyznačeno (ochranné pásmo je v územním plánu vyznačeno pouze do oblasti končící u odbočky k OD TESCO ve směru od města Pardubice, přičemž Reklamní zařízení jsou prokazatelně umístěna až za touto lokalitou). Žalovaný přitom měl možnost uplatnit své stanovisko (tedy zřídit

silniční ochranné pásmo) ke zmiňovanému územnímu plánu (v souladu s § 40 odst. 4 písm. d/ zákona o pozemních komunikacích), avšak zřejmě tak zůstal nečinný, neboť silniční ochranné pásmo nebylo zřízeno. Jelikož se tedy Reklamní zařízení nenacházejí v silničním ochranném pásmu a nevyžaduje se tak k jejich umístění povolení, žalovaný neměl a nemá kompetenci k jejich odstranění žalobce vyzývat.

9. Žalobce má krom toho za to, že silniční ochranné pásmo mimo souvisle zastavěné území obce slouží k ochraně silnic. V případě silnice I. třídy je v § 30 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích taxativně uvedena velikost silničního ochranného pásma, tedy 50 metrů od osy vozovky, resp. od přilehlého jízdního pásu (zákon jasně uvádí, že se jedná o prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50 metrů a ve vzdálenosti 50 metrů od osy vozovky nebo přilehlého jízdního pásu silnice I. třídy nebo místní komunikace I. třídy). Vzdálenosti jsou tak jasně dány. V místě, kde se nachází souvisle zastavěné území obce, silniční ochranné pásmo není (k tomu žalobce poukázal na § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích).
10. Z uvedeného žalobce vyvozuje, že zákon o pozemních komunikacích nepřipouští překrytí silničního ochranného pásma a souvisle zastavěného území obce. Buď je zřízeno silniční ochranné pásmo, nebo je dáno souvisle zastavěné území obce. Silniční ochranné pásmo je tedy před a za souvisle zastavěným územím obce, aby mohlo být v rozsahu stanoveném zákonem (tedy 50 metrů) a nikoliv mezi pozemní komunikací a souvisle zastavěným územím obce v rozměru jiném než 50 metrů. Je-li souvisle zastavěné území obce dál než 50 metrů od osy pozemní komunikace, může být silniční ochranné pásmo zřízeno, neboť bude zachována vzdálenost 50 metrů. V případě, že je souvisle zastavěné území obce blíže než 50 metrů od pozemní komunikace, silniční ochranné pásmo začíná před souvisle zastavěným územím a za ním (nemělo by zákonem požadované rozměry). Hranicí silničního ochranného pásma a souvisle zastavěného území obce by tedy dle žalobce měla být kolmice k ose pozemní komunikace vedoucí od prvního, resp. posledního bodu souvisle zastavěného území obce (viz § 30 odst. 3 písm. b) zákona o pozemních komunikacích).
11. Oblast s pozemky parc. č. 1365/130 a parc. č. 1365/126, v kat. území Pražské Předměstí, obec Hradec Králové, kde se Reklamní zařízení, resp. nákladní přívěsy nachází, zcela jednoznačně splňuje podmínky pro to, aby byla posouzena jako souvisle zastavěné území obce (existence 5 a více budov s číslem popisným/evidenčním různých vlastníků, mezi zvětšenými půdorysy budov lze vytvořit spojnice o délce rovné nebo kratší 75 metrů), pro které nebylo zřízeno silniční ochranné pásmo dle § 30 odst. 3 písm. b) poslední věta zákona o pozemních komunikacích. V těchto případech se proto nevyžaduje, aby umístění Reklamních zařízení podléhalo povolení (nákladní přívěs se nachází mimo silniční ochranné pásmo komunikace, které ale stejně nebylo zřízeno). Rovněž schválený územní plán města Hradec Králové pro katastrální území Pražské Předměstí označuje předmětnou oblast (tedy oblast, kde jsou umístěny nákladní přívěsy) jako souvisle zastavěné území. K tomuto žalobce přiložil dokumentaci se zakreslením vzdálenosti jednotlivých budov v předmětné lokalitě, z níž má být patrné, že je v oblasti více než 5 staveb a to v úseku cca 500 metrů „před“ a cca 100 metrů „za“ předmětnou lokalitou.
12. Podle žalobce končí zastavěné území obce za „poslední stavbou v předmětném území, tj. půdorys zvětšený o 5 metrů a od toho kolmice k ose silnice. Definice v zákoně u ust. § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích nestanoví, že by nezbytných 5 staveb muselo nacházet v nějaké specifikované vzdálenosti od pozemní komunikace. Zákon pouze stanoví délku

spojnice 75 metrů. Podle žalobce nelze tedy vykládat, že by zastavěným územím byla snad jen vnitřní plocha mezi jednotlivými stavbami a nezasahovalo by až k pozemní komunikaci. Za takového výkladu by dle žalobce zákonná definice zastavěného území postrádala smysl a nestála-li by stavba na přímo na kraji pozemní komunikace, pak by ochranné pásmo bylo teoreticky na všech místech, neboť plocha vzniklá propojením rohů půdorysů by se nikdy nedotkla pozemní komunikace (za předpokladu, že nejsou budovy i na druhé straně pozemní komunikace).“

13. S odkazem na znění § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích je tak dle žalobce patrné, že daná oblast prokazatelně splňuje všechny zákonem vyžadované podmínky pro zařazení oblasti pod souvisle zastavěné území obce. I z tohoto důvodu tedy umístění Reklamních zařízení nepodléhá povolení.
14. Další část žaloby žalobce věnoval právní úpravě hranice zastavěného území, jak je upravena v § 8 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, přičemž dovozoval, že vymezení hranice zastavěného území nebo území zastavitelného musí být prvotně určeno schválenou územně plánovací dokumentací, tedy buď samotným územním plánem, nebo zásadami územního rozvoje. Pokud v územně plánovací dokumentaci tato hranice chybí, určí ji obecný stavební úřad na návrh příslušného silničního správního úřadu.
15. Žalobce zastává stanovisko, že vzhledem k tomu, že pro oblast, kde se nacházejí jeho Reklamní zařízení (a nákladní přívěsy), byl vydán územní plán, ve kterém jsou vyznačena jak ochranná pásma (například nejen silniční ochranná pásma – ovšem ne pro předmětnou oblast, ale i letecké, energetická, železniční), tak zastavěné území, mělo by se ohledně podstaty zastavěného území postupovat dle ustanovení obsažených v zákoně č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „stavební zákon“).
16. V závěrečné části žaloby žalobce rozebírá charakter nákladních přívěsů registračních značek RZ: X a RZ: X s nákladem reklamních zařízení. Konstatoval, že tyto přívěsy mají platné osvědčení o technické způsobilosti vozidla, jsou plně způsobilé k provozu coby vozidlo a jsou tedy určeny – a to zcela jednoznačně a zjevně – k užívání v kontextu přepravy nákladu. Nelze proto uzavřít, že se jedná o reklamní zařízení ve smyslu zákona o pozemních komunikacích. V opačném případě by totiž za zřízení a provozování reklamního zařízení mohlo být považováno v zásadě každé jednotlivé „zaparkování“ toho kterého vozidla v silničním ochranném pásmu, neboť na vozidlech jsou rutinně přítomna loga a nápisy odkazující na výrobce vozidla, na jejich provozovatele, uživatele a jiné subjekty, produkty či služby. Nákladní přívěs splňuje mnoho funkcí, jeho jedinou funkcí tedy jistě není možnost provádění reklamy.
17. Dále žalobce uvedl, že z Výzev č. 4 a č. 5, ani z příložené fotodokumentace k těmto Výzvám, není zřejmé, zda je za reklamní zařízení žalovaným považován nákladní přívěs, náklad na něm umístěný, nebo tento nákladní přívěs s nákladem dohromady. Je mu s podivem, z čeho žalovaný dovozuje, že je i vlastníkem nákladu.
18. Žalobce se dále domnívá, že Výzvy č. 4 a č. 5 jsou rovněž v rozporu s ustanovením § 31 odst. 9 věty první zákona o pozemních komunikacích. Podle jeho § 31 odst. 1 totiž „Zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podléhá povolení.“

19. Z výše uvedeného je dle žalobce zřejmé, že pravomoc silničního správního úřadu (žalovaného) k vydání výzvy je dána pouze v případě, že došlo ke zřízení a provozování reklamního zařízení, nikoliv toliko k jeho umístění. Základním diferenciačním pojmovým znakem mezi zřízením a umístěním je trvalost, tzn. v případě, kdy údajné reklamní zařízení je ve skutečnosti nákladním přívěsem s nákladem, tyto přívěsy mají platné osvědčení o technické způsobilosti vozidla a jsou tedy zcela zjevně určeny nikoliv k plnění funkce reklamního zařízení, ale k přepravě nákladu, nelze mít bez dalšího za prokázané, že je splněna podmínka trvalosti. Podotkl, že v takovémto případě by jakékoliv vozidlo, na kterém je vyobrazeno např. logo automobilky nebo název či logo obchodní firmy, bylo v případě jeho „umístění“, např. formou dočasného zaparkování, provozováním reklamního zařízení, což by bylo zcela absurdní. Podle žalobce tak byly Výzvy vydány mimo rozsah věcné pravomoci žalovaného a z tohoto důvodu se jedná o správní paakyty, které nejsou způsobilé vyvolávat právní následky.
20. S ohledem na shora uvedené žalobce navrhoval, aby soud vydal rozsudek, v němž by byla deklarována nezákonnost všech výše uvedených Výzev žalobci k odstranění Reklamních zařízení v jeho vlastnictví.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

21. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 22. 6. 2018. Konstatoval, že žalobní námitky jsou identické s argumenty, které žalobce uplatňoval již před správním orgánem. Proto se odkázal na obsah správního spisu. K tvrzení ohledně místa, kde se nachází souvisle zastavěné území obce a silniční ochranné pásmo, odkázal na Metodickou příručku Ministerstva dopravy – Reklamní zařízení a zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, 2016, kterou založil do soudního spisu jako přílohu svého vyjádření (dále také jen „Metodická příručka“).
22. Argumentaci žalobce shledal chybnou rovněž v tom, že dává pojmům „*souvisle zastavěné území*“ a „*souvisle zastavěné území obce*“ stejný obsah, respektive ignoruje zákonné vymezení „*souvisle zastavěného území obce*“, jehož obsah je vymezen v § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, a namísto něho dosazuje pojem „*souvisle zastavěné území*“. Ten však není pro vymezení místa, kde se silniční ochranné pásmo nachází, rozhodující. „*Souvisle zastavěné území*“ je pojem vymezený ve stavebním zákoně. Proto je odkaz žalobce na § 8 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích irelevantní, neboť uvedené ustanovení souvisí jen s vymezením tzv. „*průjezdního úseku silnice*“ (vymezení tohoto pojmu má význam zejména pro vymezení součástí a příslušenství komunikací). K námitce, že vlek není reklamním zařízením, žalovaný citoval z Metodické příručky, že: „*V praxi bývají často jako nosiče reklamních ploch využívány vlečky nebo návěsy. V těchto případech může být za součást reklamního zařízení považována i samotná vlečka, bude-li z jejího umístění, stavu, úprav a podobně možné dovodit, že jejím převažujícím účelem je plnit funkci stojanu pro reklamní plochu.*“
23. Žalovaný proto navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Průběh soudního řízení

24. **Krajský soud** ve věci rozhodl **rozsudkem ze dne 3. 8. 2018, č. j. 30 A 70/2018-67**, a to tak že žalobě vyhověl a deklaroval nezákonnost předmětných Výzev. Dle mínění krajského soudu totiž byly všechny Výzvy nepřezkoumatelné, neboť neobsahovaly úvahy

správního orgánu, které k jejich vydání vedly a nespécifikovaly přesně a určitě přesnou polohu Reklamních zařízení.

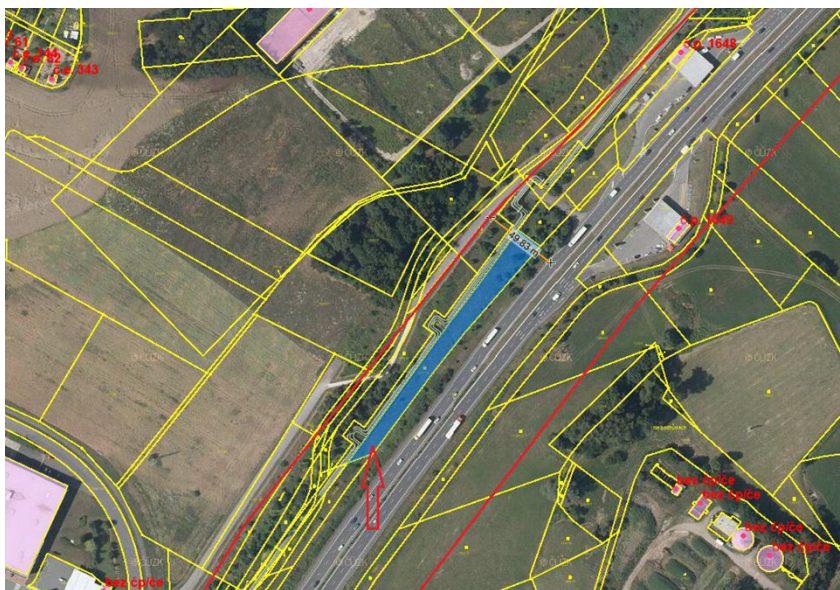
25. Ke kasační stížnosti žalovaného však **Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 17. 1. 2019, č. j. 7 As 397/2018-35**, zrušil citovaný rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť se s názorem krajského soudu o nepřezkoumatelnosti Výzev neztotožnil.
26. Z obsahu rozsudku Nejvyššího správního soudu považuje krajský soud za vhodné ocitovat následující: *„Má-li pak výzva dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích vyvolávat žádoucí účinky, tj. sloužit jako operativní a efektivní nástroj k bezprostřednímu zamezení protiprávního stavu a zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, je třeba, aby byla pro svého adresáta dostatečně určitá a jednoznačná. To znamená, že výzva musí jasně stanovit, komu je ukládána povinnost konat, v čem přesně tato povinnost spočívá, dokdy má být splněna a jaké mohou být následky jejího případného nesplnění. Těmto esenciálním obsahovým náležitostem přitom výzvy stěžovatele dostaly..... Výzvy tedy byly formulovány srozumitelným a jasným způsobem tak, aby byl žalobce schopen bez obtíží seznat, co je po něm vyžadováno, případně na ně jinak kvalifikovaně reagovat (což koneckonců učinil). Nelze tedy souhlasit s krajským soudem, že stěžovatel ve výzvách v podstatě jen konstatoval příslušná ustanovení zákona. Výzvami byla žalobci uložena jasně formulovaná konkrétní povinnost.“*
27. Po vrácení věci k dalšímu řízení nařídil krajský soud **jednání na den 19. 11. 2019**. Při něm ověřil, že všech 5 předmětných Výzev žalovaného směřujících k odstranění Reklamních zařízení ve vlastnictví žalobce existovalo jak v okamžiku podání žaloby, tak ke dni jednání, a že Výzvy nebyly doposud zrušeny.
28. Na základě poučení žalobce ze strany soudu, že za situace, kdy nezákonný zásah trval ke dni podání zásahové žaloby, respektive, kdy trvá i ke dni jednání soudu, nemůže žaloba směřovat k tomu, aby soud deklaroval nezákonnost tohoto zásahu, učinil žalobce návrh na změnu žalobního petitu v tom smyslu, že na místo deklarace že předmětné zásahy žalovaného jsou nezákonné, se nově domáhá toho, aby soud vyslovil, že žalovanému se předmětné zásahy a pokračování v nich zakazuje, a žalovanému uložil obnovení stavu před zásahem, tj. zrušení předmětných Výzev.
29. Krajský soud návrh na změnu žalobního petitu nepřipustil s odůvodněním, že tak by bylo možno učinit pouze při změně skutkové situace po podání žaloby. Proto **krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 19. 11. 2019, č. j. 30 A 70/2018-110**, zamítl.
30. Ke kasační stížnosti žalobce však **Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 4. 2020, č. j. 7 As 440/2019-18**, citovaný rozsudek krajského soudu opět zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
31. Z jeho právních závěrů krajský soud podává následující, který se týká problematiky znění žalobního petitu v dané věci: *“V posuzované věci totiž k faktické konzumaci výzev ke dni rozhodnutí krajského soudu nedošlo, respektive stěžovatelka ani žalovaný v řízení před krajským soudem takovou změnu skutkového stavu netvrdily. Pro posouzení věci je přitom rozhodující, jaký byl faktický skutkový stav v době rozhodování krajského soudu. Ten správně ověřil, že nadále trvá právní povinnost stěžovatelky odstranit dotčená reklamní zařízení uložená napadenými výzvami, a jedná se tak o dosud neukončený zásah. To znamená, že žalovaný zásah, případně účinky tohoto zásahu, ke dni rozhodnutí krajského soudu skutečně*

stále trvaly..... Lze tedy souhlasit s krajským soudem, že adekvátní obranou stěžovatelky v daném případě bylo podání žaloby s petitem na plnění.“

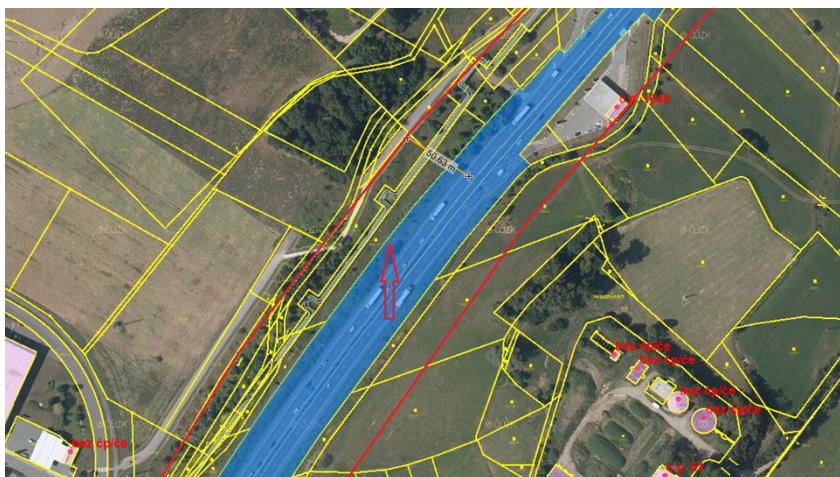
32. Přesto Nejvyšší správní soud shledal důvod pro zrušení rozsudku krajského soudu, neboť: „Ustanovení § 95 o. s. ř. ani související judikatura tedy nepodporují závěr krajského soudu o nemožnosti připustit změnu žalobního petitu i v situaci, kdy nedošlo v průběhu soudního řízení ke změně skutkového stavu..... V posuzované věci bylo zřejmé, čeho se stěžovatelka domáhá, a právě proto bylo na místě připustit stěžovatelkou navrhovanou změnu žalobního petitu tak, aby petit jasně odpovídal obsahu žaloby.“
33. Po vrácení věci k dalšímu řízení proto vyzval krajský soud žalobce k přesné specifikaci návrhu na změnu žalobního petitu. Žalobce zareagoval **podáním ze dne 19. 5. 2020**, v němž uvedl: „Z hlediska žalobního petitu si žalobkyně dovoluje v zásadě setrvat na znění formulovaném při jednání soudu dne 19. 11. 2019, z důvodu procesní opatrnosti jej však nakonec doplňuje tak, aby se jednalo o petit eventuální, přičemž si zde dovoluje vycházet ze závěrů Nejvyššího správního soudu, jak je uvedl v bodě 21 odůvodnění svého rozsudku č. j. 7 As 440/2019-18. Tzn. žalobkyně i nadále navrhuje změnu petitu v tom smyslu, že namísto určení toho, že předmětné zásahy žalovaného jsou nezákonné, se nově dožaduje vyhovění žalobnímu petitu na plnění s tím obsahem, že žalovanému se předmětné zásahy a pokračování v nich zakazuje a dále že žalovanému se přikazuje obnovit stav před předmětnými zásahy, tj. zrušení předmětných výzev. V případě, že by došlo ke změně skutkového stavu tak, že již nebude možno vyhovět petitu na plnění, pak žalobkyně z důvodu opatrnosti navrhuje, aby soud vyhověl původnímu určovacímu petitu“.
34. Dne 21. 9. 2020 bylo soudu doručeno **vyjádření žalovaného** k věci. Jeho obsah tvořily snímky předmětných Reklamních zařízení. Především ale letecké snímky daných lokalit, v nichž žalovaný provedl zákres silničního ochranného pásma včetně zákresu místa umístění jednotlivých Reklamních zařízení.
35. Ohledně Reklamního zařízení vymezeného ve Výzvě č. 1 se jednalo o níže uvedený snímek (dále také jen „Snímek č. 1“):

36. Ohledně Reklamního zařízení vymezeného ve Výzvě č. 2 se jednalo o níže uvedený snímek (dále také jen „Snímek č. 2“):

37. Ohledně Reklamního zařízení vymezeného ve Výzvě č. 3 se jednalo o níže uvedený snímek (dále také jen „Snímek č. 3“):

38. Ohledně Reklamního zařízení vymezeného ve Výzvě č. 4 se jednalo o níže uvedený snímek (dále také jen „Snímek č. 4“):

39. Ohledně Reklamního zařízení vymezeného ve Výzvě č. 5 se jednalo o níže uvedený snímek (dále také jen „Snímek č. 5“):

40. Krajský soud považuje za vhodné a přínosné, aby uvedené snímky (dále také jen „Snímky“) byly součástí tohoto rozsudku, neboť přehledně a srozumitelně zobrazují situaci v daných lokalitách, a z toho důvodu na ně (nebo někdy pouze na některé z nich) bude v nalézací části tohoto rozsudku odkazovat.
41. **Při jednání soudu dne 22. 9. 2020** učinil soud dotaz na žalobce, zda považuje formulaci žalobního petitu tak, jak ji specifikoval v podání ze dne 19. 5. 2020, za dostatečně určitou a přesnou s ohledem na přesnost a vykonatelnost následného výroku rozhodnutí soudu v případě vyhovění žalobě. V reakci na to zástupce žalobce uvedl, že navrhovaná formulace žalobního petitu je dle jeho přesvědčení dostatečně přesná a srozumitelná. Je právem soudu, aby přenesl předmětný návrh na změnu žalobního petitu do enunciatu rozhodnutí.
42. Následně tedy žalobce znovu navrhl změnu žalobního petitu v tom smyslu, že na místo určení toho, že předmětné zásahy žalovaného jsou nezákonné, se nově dožaduje vyhovění žalobního petitu na plnění s tím obsahem, že žalovanému se předmětné zásahy a pokračování v nich zakazuje a dále, že žalovanému se přikazuje obnovit stav před předmětnými zásahy, to je zrušení předmětných Výzev. Pro případ, že by došlo v mezidobí ke změně skutkového stavu, tedy, že by předmětné zásahy již netrvaly, pak žalobce eventuálně navrhl, aby soud vyhověl původnímu určovacímu petitu.
43. Poté soud shora uvedený návrh na změnu žalobního petitu připustil, protože pro to byly naplněny všechny podmínky vymezené v § 95 o. s. ř. (ve spojení s § 64 s. ř. s.), když krajský soud zejména zdůrazňuje skutečnost, že výsledky dosavadního řízení mohou být podkladem pro řízení o změněném návrhu.
44. Pověřený pracovník žalovaného uvedl, že přílohy jeho vyjádření k žalobě ze dne 18. 9. 2020 zachycují stav Reklamních zařízení v době vyhotovení Výzev. Dále obsahují letecké snímky lokalit, kde byla Reklamní zařízení umístěna a letecké snímky s překryvem katastrální mapy z webové aplikace ČÚZK. Pokud jde o zakres silničního ochranného pásma k jednotlivým Výzvám (červenou barvou), ten byl proveden žalovaným v grafickém programu, přičemž měření jednotlivých vzdáleností bylo provedeno v mapové aplikaci ČÚZK. Pokud jde o problematiku souvisle zastavěného území obce, žalovaný nesouhlasil s tím, jak jej vymezuje žalobce v žalobě, ale poukázal na bod 6.1

Metodické příručky, z něhož plyne, že silniční ochranné pásmo v souvisle zastavěných územích obce není přerušeno, ale obtéká je.

45. S tímto právním názorem polemizoval zástupce žalobce a odkázal ohledně dané problematiky na svůj právní názor výstižně prezentovaný zejména v bodech 9. a 12. zrušeného rozsudku krajského soudu ze dne 3. 8. 2018, č. j. 30 A 70/2018 – 67. Upozornil také na to, že silniční ochranné pásmo není znázorněno v katastrální mapě (není součástí polohopisu katastrální mapy) a že tedy jeho zákres ve Snímcích provedený červenými čarami učinil pouze žalovaný.
46. Zástupce žalobce poté vyslovil právní názor týkající se zejména Reklamního zařízení řešeného ve Výzvě č. 1, ale možná i Reklamního zařízení řešeného ve Výzvě č. 2 a možná i Reklamního zařízení řešeného ve Výzvě č. 3. V blízkosti silnice I/37 se totiž nachází areál, jehož součástí je 7 samostatně zapsaných budov, respektive pozemků, jejichž součástí dané budovy jsou, kdy toliko jedna z předmětných budov má přiděleno číslo popisné (č. p. 1669). Dle žalobce ale daný areál tvoří funkčně propojený celek, a z tohoto důvodu má za to, že uvedené číslo popisné se vztahuje na všechny budovy areálu, který tvoří obchodní zónu. Je možno vycházet z analogie, kdy kupříkladu vrátnice do areálu číslo popisné přiděleno má, avšak jednotlivé budovy v areálu již nikoliv, a materiálně se tak číslo popisné vztahuje na všechny budovy. U daných budov jsou zde navíc dva odlišní vlastníci, a z tohoto důvodu je žalobce přesvědčen, že předmětný soubor budov, který tvoří daný areál, splňuje podmínku stanovenou v § 30 odst. 3 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Uvedl, že tento právní závěr by měl relevanci v tom případě, že by se soud ztotožnil s jeho právním závěrem o nemožnosti obtékání silničního ochranného pásma kolem souvisle zastavěného území obce.
47. Pověřený pracovník žalovaného reagoval tím, že argumentace žalobce neodpovídá definici souvisle zastavěného území obce dle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, neboť ten jednoznačně pojednává o budovách, nikoliv o areálech. I pokud by však byl výklad předestřený žalobcem v tomto ohledu správný, pak s ohledem na polohu těchto budov vůči předmětné silnici, by Reklamní zařízení i tak byla v silničním ochranném pásmu.
48. K dotazu soudu pověřený pracovník žalovaného sdělil, že předmětné Výzvy nebyly ke dni jednání soudu z jeho strany zrušeny a nadále trvají. Tuto skutečnost potvrdil i zástupce žalobce.

V. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

49. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu třetího s. ř. s. a, byv přitom vázán právními závěry Nejvyššího právního soudu prezentovanými v jeho zrušovacích rozhodnutích v této věci (viz shora), dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

a) Skutkový stav věci

50. Správní spis obsahující všechny žalobou napadené úkony začíná výzvou ze dne 24. 4. 2018, č. j. KUKHK-14677/DS/2018-1-Ma, v níž je mimo jiné uvedeno, že žalovaný zjistil, že na pozemku parc. č. 1365/126 v kat. území Pražské Předměstí, v obci Hradec Králové, je „umístěno v rozporu se zákonem reklamní zařízení, jehož jste vlastníkem (fotografie a mapa v příloze), neboť to se nachází v ochranném pásmu silnice I/37 bez zákonem vyžadovaného

povolení silničního správního úřadu (ust. § 31 odst. 1/ zákona). Tímto vás dle § 31 odst. 9 zákona vyzýváme k odstranění tohoto reklamního zařízení (reklamním zařízením se dle ust. § 25 odst. 6/ písm. c/ bodu 1. zákona rozumí: „zařízení pro písemnou, obrazovou, světelnou nebo jiným způsobem prováděnou reklamu nebo propagaci“ – z tohoto důvodu je vaší povinností odstranit nejen aktivní reklamní plochu, ale celou konstrukci reklamního zařízení).“

51. K odstranění tohoto Reklamního zařízení je ve Výzvě dále stanovena lhůta 5 pracovních dnů ode dne jejího doručení s pohružkou, že pokud tak učiněno nebude, bude odstraněno a zlikvidováno na náklady žalobce. Ten byl zároveň ve výzvě upozorněn na to, že vlastník reklamního zařízení se dopustí přestupku tím, že provozuje reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu, ačkoliv k této činnosti nedisponuje povolením a že za takový přestupek lze uložit sankci do výše 300 000 Kč. Bylo v ní rovněž naznačeno, že při určování výše sankce se zohlední i jednání vlastníka reklamního zařízení, tj. i to, jaké úkony provedl k odstranění nezákonného stavu. Žalobce byl rovněž vyzván k tomu, aby pokud není vlastníkem předmětného Reklamního zařízení, tuto skutečnost nahlásil žalovanému rovněž do pěti pracovních dnů. K této výzvě je připojena listina, na níž je mapa zobrazující část Pražského Předměstí se silnicí I/37, na níž jsou vyznačeny 2 body (dva malé kroužky).
52. Na tuto Výzvu reagoval žalobce dopisem ze dne 30. 4. 2018, v němž namítal, že se o reklamní zařízení nejedná (že jde fakticky o nákladní přívěs) a že se žalovaný nezabýval skutečností, že nedošlo k jeho umístění v silničním ochranném pásmu, jinými slovy, že neodůvodnil jeho existenci pro daný případ. Proto podle žalobce nebylo třeba k jeho umístění ani žádné povolení. Žalovaný na toto podání reagoval dopisem ze dne 4. 5. 2018. V něm předně konstatoval důvody, pro které má nákladní přívěs s reklamním panelem za reklamní zařízení. K otázce existence silničního ochranného pásma uvedl následující: „K Vámi tvrzené existenci souvisle zastavěného území obce v předmětném místě – opak je pravdou (tj. prostor vytvořený spojnici přísl. délky mezi budovami v místě reklamních zařízení není), viz příloha.“ S tímto stanoviskem žalovaného se žalobce neztotožňoval, jak je zřejmé z jeho další reakce ze dne 17. 5. 2018. Uvedl v ní důvody, pro které nadále nemá nákladní přívěs za reklamní zařízení a proč se neztotožňuje se závěrem, že je v silničním ochranném pásmu. Ze správního spisu je dále zřejmé, že ohledně daného reklamního zařízení bylo zahájeno přestupkové řízení. Dopisem ze dne 8. 6. 2018 žalobce žalovanému sdělil, že vozidlo – nákladní přívěs bylo z původního místa odstraněno, aniž by uvedl důvody, pro které se tak stalo.
53. Zcela stejného obsahu je i výzva ze dne 7. 5. 2018, č. j. KUKHK-15187/DS/2018-3-Ma, k odstranění nepovoleného reklamního zařízení umístěného na pozemku parc. č. 1365/109 v kat. území Pražské Předměstí, v obci Hradec Králové. Rovněž k této Výzvě je připojena mapa zobrazující část Pražského Předměstí se silnicí I/37. Žalobce reagoval na výzvu dopisem ze dne 11. 5. 2018, v němž zpochybňoval existenci tvrzeného silničního ochranného pásma a s tím související potřebu přivolení k umístění předmětného Reklamního zařízení. Žalovaný reagoval na toto podání dopisem ze dne 17. 5. 2018. Vypořádává se v něm s polemikou žalobce, podle něhož Reklamní zařízení není v ochranném pásmu silnice.
54. Podle výzvy žalovaného ze dne 23. 4. 2018, č. j. KUKHK-14415/DS/2018-1-Ma, se má jednat o odstranění reklamního zařízení umístěného na pozemku parc. č. 1365/130 v kat. území Pražské Předměstí, obec Hradec Králové, nacházejícího se v ochranném pásmu

silnice I/37. Podle žalobce má jít o reklamní panel na nákladním přívěsu. Žalobce reagoval na výzvu stejným způsobem, jako v případě výzvy ze dne 24. 4. 2018, č. j. KUKHK-14677/DS/2018-1-Ma.

55. Výzva žalovaného ze dne 11. 5. 2018, č. j. KUKHK-15555/DS/2018-5-Ma, se týká odstranění reklamního zařízení umístěného na pozemku parc. č. 1365/218 v kat. území Pražské Předměstí, v obci Hradec Králové. Její obsah je opět zcela shodný se všemi v rozsudku zmiňovanými Výzvami (je rozveden u výzvy ze dne 24. 4. 2018, č. j. KUKHK-14677/DS/2018-1-Ma), pouze místa umístění reklamních zařízení jsou vždy jiná. Reakce žalobce ze dne 25. 5. 2018 byla také konstantní, zpochybňoval především fakt, že by se Reklamní zařízení nacházelo v silničním ochranném pásmu. Žalovaný reagoval na tyto námitky stanoviskem ze dne 29. 5. 2018.
56. Totéž lze říci i o výzvě žalovaného ze dne 17. 5. 2018, č. j. KUKHK-15601/DS/2018-2-Ma, ohledně odstranění reklamního zařízení umístěného na pozemku parc. č. 1375/13 v kat. území Pražské Předměstí, v obci Hradec Králové. Její obsah, reakce žalobce na ni, v níž zpochybňuje existenci silničního ochranného pásma a stanovisko žalovaného k věci, jsou v podstatě shodné.

b) Právní závěry

57. Jak je z výše uvedeného zřejmé, žalobce se domáhal žalobou podanou u nadepsaného krajského soudu dne 11. 6. 2018 ochrany před nezákonnými zásahy, spočívajícími ve výzvách žalovaného (viz výše) k odstranění reklamních zařízení dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, umístěných na pozemcích v silničním ochranném pásmu silnice I/37. Lhůta pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu je stanovena v § 84 odst. 1 s. ř. s. Podle něho musí být podána žaloba do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Protože nejstarší z napadených výzev byla datována dnem 23. 4. 2018, byla žaloba ve vztahu k nim podána včas.
58. O právní povaze této žaloby, tedy o tom, že jde o zásahovou žalobu, neměli účastníci řízení pochyb. Ke stejnému závěru dospěl i zdejší krajský soud v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016-39, v jehož bodu 11. odůvodnění je uvedeno následující: „Výzvu k odstranění reklamního zařízení je tudíž nutno chápat jako úkon podle části čtvrté správního řádu. V zájmu předvídatelnosti práva a právní jistoty je žádoucí, aby tomu odpovídala i forma soudní ochrany. Proto je namístě uvedenou výzvu považovat za pokyn ve smyslu § 82 soudního řádu správního. Nejvyšší správní soud neshledal žádný vážný důvod, aby zde formální posouzení ustoupilo materiálnímu. Ostatně svou povahou se výzva blíží jiným písemným aktům, které judikatura Nejvyššího správního soudu taktéž chápe jako faktický zásah, pokyn či donucení správního orgánu, ačkoliv z materiálního hlediska jde o rozhodnutí zakládající práva a povinnosti, u nichž pouze zákonodárce z pragmatických důvodů upustil od jakéhokoliv formalizovaného procesu (souhlasy vydávané podle stavebního zákona, byť lze spatřovat jistý rozdíl v tom, že u nich jde o akty zakládající oprávnění žadatelů – srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. září 2012, č. j. 2 As 86/2010 - 76, č. 2725/2013 Sb. NSS).“
59. Navíc se jedná o nezákonný zásah dosud neukončený, jak potvrdili zástupci účastníků řízení při jednání soudu dne 22. 9. 2020. K faktické konzumaci Výzev dosud nedošlo.

Stále tedy trvá právní povinnost žalobce odstranit dotčená Reklamní zařízení uložená napadenými Výzvami. Proto tak byl v souladu s tímto skutkovým stavem návrh žalobce na změnu žalobního petitu, který krajský soud při jednání dne 22. 9. 2020 (viz shora) připustil (k tomu srovnej právní závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 9. 4. 2020, č. j. 7 As 440/2019-18, kterými byl krajský soud vázán).

60. V první žalobní námitce žalobce rozporoval existenci silničního ochranného pásma v místech, kde se nacházela Reklamní zařízení. A to z toho důvodu, že dle jeho názoru absentuje individuální správní akt (rozhodnutí), kterým by silniční ochranné pásmo v daných místech bylo zřízeno. Nesouhlasil s tím, že silniční ochranné pásmo v daných lokalitách mohlo vzniknout ze zákona.
61. Dle § 30 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích k ochraně dálnice, silnice a místní komunikace I. nebo II. třídy a provozu na nich mimo souvisle zastavěné území obcí slouží silniční ochranná pásma. Silniční ochranné pásmo pro nově budovanou nebo rekonstruovanou dálnici, silnici a místní komunikaci I. nebo II. třídy vzniká na základě rozhodnutí o umístění stavby nebo společného povolení, kterým se stavba umísťuje a povoluje.
62. Dle odst. 2 téže normy se silničním ochranným pásmem pro účely tohoto zákona rozumí prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50 m a ve vzdálenosti
- a) 100 m od osy přilehlého jízdního pásu dálnice anebo od osy větve její křižovatky s jinou pozemní komunikací; pokud by takto určené pásmo nezahrnovalo celou plochu odpočívky, tvoří hranici pásma hranice silničního pozemku,
 - b) 50 m od osy vozovky nebo přilehlého jízdního pásu silnice I. třídy nebo místní komunikace I. třídy,
 - c) 15 m od osy vozovky nebo od osy přilehlého jízdního pásu silnice II. třídy nebo III. třídy a místní komunikace II. třídy.
63. Žalobce se tedy mylí. Jak plyne z věty druhé § 30 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, na základě rozhodnutí o umístění stavby nebo společného povolení, kterým se stavba umísťuje a povoluje, vzniká silniční ochranné pásmo pouze u nově budovaných nebo rekonstruovaných dálnic, silnic a místních komunikací I. nebo II. třídy. Naproti tomu u pozemních komunikací stávajících (a v případě silnice I/37 se o takovou komunikaci bezpochyby jedná) je silniční ochranné pásmo zřízeno ze zákona, a to bez ohledu na původní právní úpravu v § 11 zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích (silniční zákon), která vázala vznik ochranného pásma na právní moc územního rozhodnutí.
64. V tomto směru konstantně judikují i soudy ve správním soudnictví (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 1. 2018, č. j. 29 A 168/2017-60, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 As 252/2017-67; všechna rozhodnutí správních soudů citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz). Této žalobní námitce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.
65. Druhá žalobní námitka spočívala v tvrzení žalobce, že se Reklamní zařízení nacházela v souvisle zastavěném území obce ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. A že tedy z toho důvodu nemohla být v silničním ochranném pásmu obce ve smyslu § 30 odst. 1 téhož zákona.

66. Dle § 30 odst. 3 citovaného zákona je souvisle zastavěným územím obce pro účely určení silničního ochranného pásma podle tohoto zákona území, které splňuje tyto podmínky:

- a) na území je postaveno pět a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí,
- b) mezi jednotlivými budovami, jejichž půdorys se pro tyto účely zvětší po celém obvodu o 5 m, nebude spojnice delší než 75 m. Spojnice tvoří rohy zvětšeného půdorysu jednotlivých budov (u oblouků se použijí tečny). Spojnice mezi zvětšenými půdorysy budov, spolu se stranami upravených půdorysů budov, tvoří území.

Ochranné pásmo může být zřízeno s ohledem na stanovené podmínky pouze po jedné straně dálnice, silnice nebo místní komunikace I. a II. třídy.

64. V žalobě dokládal žalobce svoje tvrzení, že se Reklamní zařízení nacházejí v souvisle zastavěném území obce, pouze snímkem z grafické části územního plánu Hradec Králové, v němž je předmětná oblast označena jako zastavěné území, a mapou oblasti týkající se Reklamních zařízení vymezených ve Výzvěch č. 4 a č. 5 se žalobcem zakreslenými vzdálenostmi budov.

65. Z těchto příloh žaloby však nelze nikterak zjistit, zda je v daných lokalitách splněna podmínka vymezená v § 30 odst. 3 písm. b) zákona o pozemních komunikacích. Tuto skutečnost je ale možné zjistit právě ze Snímků. V každém z nich je zakresleno silniční ochranné pásmo (červenou barvou) v návaznosti na souvisle zastavěné území obce ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, stejně jako místo, kde se nacházelo to které Reklamní zařízení. Ze Snímků je tak patrné, že Reklamní zařízení byla umístěna mimo souvisle zastavěné území obce a nacházela se v silničním ochranném pásmu. Metodiku tvorby Snímků objasnil pověřený pracovník žalovaného při jednání soudu dne 22. 9. 2020.

66. Při něm se také jasně vykrystalizoval problém, na který mají účastníci řízení odlišný právní závěr a který je také podstatou druhé žalobní námitky. Jde o výklad ustanovení § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Tedy, zda silniční ochranné pásmo může „obtékat“ souvisle zastavěné území obce, jak tvrdí žalovaný, nebo nemůže, jak tvrdí žalobce.

67. Pověřený pracovník žalovaného při jednání soud upozornil na fakt, že právě touto otázkou se zabývá čl. 6. 1 Metodické příručky. A to se závěrem, že souvisle zastavěné území obce je silničním ochranným pásmem obtékáno. Nedochází tedy k ukončení silničního ochranného pásma v místě, kde se kolmo k ose komunikace dotkne souvisle zastavěného území obce.

68. Krajský soud se jednoznačně kloní k výkladu provedenému žalovaným. Ten totiž respektuje smysl a účel silničního ochranného pásma. To slouží především k ochraně pozemních komunikací, tedy mimo jiné k tomu, aby chránilo účastníky silničního provozu pohybující se po těchto komunikacích, například před tím, aby byli rozptylováni při řízení dopravních prostředků třeba právě nadměrným množstvím reklamních zařízení umístěných v tomto pásmu, tedy v území, které se nachází v bezprostřední blízkosti pozemních komunikací (podle jejich druhu). Jde tedy především o bezpečnost účastníků silničního provozu. Těžko tedy najít rozumný argument pro to, aby silniční ochranné pásmo v místech, kde se kolmo k ose komunikace dotkne souvisle zastavěného území obce, končilo a došlo tak k jeho přerušení. Proč právě

v těchto místech by mělo být na bezpečnost silničního provozu a obecně na ochranu komunikací rezignováno ?

69. Krajský soud proto shledává správným výklad žalovaného (jenž je navíc i ve shodě se závěry a pokyny Metodické příručky) umožňující tzv. obtékání silničního ochranného pásma kolem souvisle zastavěného území obce, jak je přílehavě vyznačeno právě v čl. 6. 1 Metodické příručky.
70. Správnost zákresu silničního ochranného pásma (potažmo souvisle zastavěného území obce) ve Snímcích, který provedl žalovaný, krajský soud z Metodické příručky ověřil.
71. Konkrétně v jejích bodech 6.3 a 6.4 je názorně vysvětleno, jak se při vymezení souvisle zastavěného území obce zjišťují zvětšené půdorysy budov a jak se následně vytvářejí spojnice tvořené rohy takto zvětšených půdorysů budov, které vymezují souvisle zastavěné území obce.
72. Krajský soud ověřil, že vymezení souvisle zastavěného území obce, jak plyne ze Snímků, odpovídá pravidlům stanoveným v Metodické příručce, potažmo definici vymezené v § 30 odst. 3 písm. b) zákona o pozemních komunikacích.
73. Což v důsledku znamená, že se dotčená Reklamní zařízení nenacházela v souvisle zastavěném území obce ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Potažmo, že byla umístěna v silničním ochranném pásmu silnice I/37 (§ 30 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích).
74. Uvedený závěr nebyla způsobilá zvrátit ani argumentace žalobce, s níž přišel při jednání soudu dne 22. 9. 2020, která se týkala dle Reklamních zařízení označených ve Výzvách č. 1, č. 2 a č. 3. Nejenže se krajský soud neztotožnil s názorem žalobce, že pokud v rámci obchodní areálu bylo přiděleno číslo popisné jedné z budov a ostatní budovy jsou vedeny v katastru nemovitostí jako objekty bez čísla popisného, je nutno na ně pro účely vymezení souvisle zastavěného území obce ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích hledět jako na objekty s číslem popisným. Předně však je ze Snímků č. 1, č. 2 a č. 3 zřejmé, že existence těchto staveb (ať už s číslem popisným nebo bez něj) nemá (a nemůže mít) na hranice silničního ochranného pásma v dané lokalitě vliv. Žalobce navíc sám uvedl, že uvedená argumentace by měla relevanci pouze v tom případě, že by se soud ztotožnil s jeho právním závěrem o nemožnosti obtékání silničního ochranného pásma kolem souvisle zastavěného území obce, což se nestalo.
75. Pokud jde o další žalobní námitky, krajský se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že nelze zaměňovat institut „*souvisle zastavěného území obce*“, vymezený v § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích výslovně pouze pro účely určení silničního ochranného pásma pro účely tohoto zákona, s institutem „*zastavěného území*“, který definuje stavební zákon (§ 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona). Ustanovení § 8 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích pak pracuje s pojmem „*souvislé zastavění*“, ovšem výhradně pro účely vymezení délky průjezdního úseku dálnice nebo průjezdního úseku silnice. Ohledně problematiky § 30 téhož zákona tedy jeho aplikace není vůbec na místě. Stejně tak jako vymezení zastavěného území v územním plánu města Hradec Králové.
76. Krajský soud dále zdůrazňuje, že „*souvisle zastavěné území obce*“, v němž se silniční ochranné pásmo neuplatní, vzniká rovněž (stejně jako silniční ochranné pásmo) přímo ze zákona o pozemních komunikacích (viz jeho § 30 odst. 3), tedy nikoli úkonem správního

orgánu. Jeho existenci proto nelze spojovat s platným územním plánem města Hradec Králové (viz str. pátá žaloby dole).

77. Poslední žalobní námitka se týkala charakteru nákladních přívěsů ve vlastnictví žalobce (tedy Reklamních zařízení vymezených ve Výzvěch č. 4 a č. 5).
78. Reklamním zařízením se ve smyslu zákona o pozemních komunikacích rozumí jakékoli zařízení pro písemnou, obrazovou, světelnou nebo jiným způsobem prováděnou reklamu nebo propagaci (viz § 25 odst. 6 písm. c) zákona o pozemních komunikacích).
79. Dle krajského soudu na odstavený nákladní (přípojný) vozík s instalovaným reklamním panelem, pokud se nachází v silničním ochranném pásmu, je třeba jako na reklamní zařízení ve shora uvedeném smyslu nahlížet. Oba komponenty totiž tvoří v tu chvíli dohromady jeden celek se zcela jasným posláním. Plnit reklamní funkci, nikoliv převoz – dopravu nákladu. Jiný výklad by byl obcházením zákona, když přípojný nákladní vozík materiálně spoluvytváří základní předpoklad reklamní činnosti.
80. Za zcela účelovou pak krajský soud považuje námitku žalobce, že Reklamní zařízení vymezená ve Výzvěch č. 4 a č. 5 byla v daných lokalitách pouze umístěna, nikoliv zřízena a provozována ve smyslu § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Připodobnění tohoto typu reklamního zařízení k reklamám na motorových vozidlech pohybujících se po pozemních komunikacích ve formě nálepek na nich či v trvalém grafickém zobrazení, je pak zcela nepřipadné. Jejich vliv na okolí je totiž zcela jiný. Jak plyne z místa instalace nákladních přívěsů, z jejich úpravy a konečné podoby, není pochyb o tom, že záměrem žalobce bylo umístit je v dotčených lokalitách po delší dobu, za účelem propagace a prezentace zboží a služeb na nich zobrazených. To bylo jejich účelem, nešlo o nějaké krátkodobé parkování. Jednalo se tedy o reklamní zařízení, která podléhala povolení dle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.
81. O tom, že vlastníkem Reklamních zařízení vymezených ve Výzvěch č. 4 a č. 5 je žalobce, pak neměl pochyb ani Nejvyšší správní soud (viz bod. 15. jeho rozsudku ze dne 17. 1. 2019, č. j. 7 As 397/2018-35). Tuto námitku shledal krajský soud rovněž účelovou a navíc zcela obecnou, žalobce ani nepřišel s konkrétním tvrzením, že by vlastníkem měl být někdo jiný.
82. Dle § 31 odst. 9 věty první zákona o pozemních komunikacích je silniční správní orgán povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v rozporu s § 2, 3 nebo 5 v silničním ochranném pásmu bez povolení vydaného příslušným silničním správním úřadem podle odstavce 1, vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění.
83. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že v posuzované věci tyto zákonné podmínky pro vydání všech posuzovaných Výzev splněny byly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. září 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu